

EL COMPROMÍS MILITANT

el butlletí
de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Orientacions i objectius
[03] **Del diàleg a la implicació**
» Comitè permanent

Llegir l'Evangeli avui
[04] **La indiferència com a negació del diàleg evangèlic**
» Jordi Fontbona

Informa't i forma't
[05] **Obrir portes, preparar camins**

Vida del Moviment
[06] **Espais de diàleg. RdV de responsables** » Zona Baix Llobregat
[08] **Setmana Santa 2006, balanç econòmic**
[08] **Criteris per a la compensació d'algunes despeses dels militants**
[09] **Pasqua 2006: Coses que hem viscut** » Núria Estruga

[10] **Testimoni a la Jornada de la Pastoral Obrera del 1 de Maig**
» La família Roberto i Pili
[10] **Què és pregar?** » Enric Mateu
[11] **Introducció a la eucaristia del 1r de Maig** » Manolo Díaz
[11] **Manifest sobre la mobilització contra el CPE (contracte de primera feina)** » Consell Nacional d'ACO de França
[12] **Monografia Zona Mallorca**
[13] **Que governi el poble!**
» Jordi Cordero
[14] **II Intercanvi de Grups Joves de l'ACO** » Marta Digon

Lluita Obrera
[15] **Viure la utopia del Regne en el compromís militant al sindicat, a la política, al veïnat** » Jordi García

Un dia en la vida de...
[16] **Una treballadora familiar**
» Dora Pizarro

El món tal com és
[17] **Viatge a Guatemala**
» Marcel·lí Quintana

Col·laboracions
[18] **Evangeli de Judes**
» Enric Mateu
[19] **Cristina Kaufmann**
» Agustí Borrell
[20] **La utopia del Regne a Tierra Amarilla** » Francesc Segalés
[21] **Un tiempo inquietante**
» Ramon Puiggròs
[22] **Manifest del Col·lectiu de Dones en l'Església**
[22] **Joves, no solament "el botellón"** » Plataforma Jove
[23] **1º de Mayo de 2006**
Manifiesto curas obreros

Presentació

Ja ho hem dit moltes vegades, aquesta presentació no és l'editorial de la revista. L'editorial la trobareu sempre a la pàgina del costat escrita pel Comitè Permanent: són les "Orientacions i Objectius", que sempre pauten el moment present, recullen el passat i apunten cap al futur del moviment.

En la presentació, amb el tarannà propi de qui l'escriu, cada vegada un component diferent de la comissió del Butlletí, volem destacar-ne el contingut, aspectes, articles, animar-vos a llegir-lo. I d'aquest voldria insistir que llegíssiu el dossier: individualment, en

grup, a la zona. És un material que ens dóna moltíssims elements per reflexionar-hi, per aprofundir-hi, per contemplar-los. Ens ajudaran a portar la nostra militància, el nostre compromís, més plenament madurs, més arrelats en l'esperit de Jesús, del moviment que hi vol ser fidel, conscients del marc i els condicionaments que tenim.

Volem cridar l'atenció també als grups joves del moviment: que no els passi desapercebuda la breu nota de la pàg. 14.

I, aprofitant que ja és estiu i vacances, temps de lectura, voldria que us fixéssiu en els

llibres recomanats a la coberta del darrere. I voldria recordar-vos que repasséssiu aquestes recomanacions de butlletins anteriors: tal vegada vau trobar un llibre que us va interessar especialment i no vau poder llegir en aquell moment. Potser ara és el moment de recuperar-lo i llegir-lo.

Amb el butlletí en dansa, ha esclatat el cas Braun, una mostra de la situació en què es troben o que amenaça molts treballadors del país. Alguns amics i militants del moviment hi estan implicats. Esperem la seva reflexió en el butlletí que ve.

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears
c/Rivadeneyra, 6 8è 08002 BARCELONA
tel. 93 412 48 88 fax 93 318 81 87 acocat@arrakis.es www.treballadors.org/aco
Equip de redacció» Albert Marín, Enric Mateu, Josep Pascual, Cèlia Santiago, Ton Clapés, Núria Cellalbo i Jordi Joan Aymerich.
Impressió» Papers 99, S.C.C.L.
Disseny i maquetació» Jordi Bertran Cequiel

Del diàleg a la implicació

COMITÈ PERMANENT

La prioritat que ens ha guiat durant aquest curs, «obrim espais de diàleg», és una prioritat que tot just hem encetat en el moviment i que no perdrem de vista ja que lliga amb les prioritats dels dos cursos vinents. Per tant, és un aspecte que hem de continuar tenint en compte i integrar-lo a l'ACO a través de les diferents realitats de les zones i els grups.

Aquest curs, sobre aquesta prioritat, s'ha revisat en els grups el nostre diàleg personal amb els altres a la llum de l'evangeli. Hem constatat, però, que, majoritàriament, ha estat un treball intern de reflexió a través de la revisió de vida en els grups i no tant un treball d'acció extern. És cert que hi ha algunes realitats que han sorgit en algunes zones, però veiem que en general ens costa fer un pas més, atrevir-nos a crear un espai amb persones que no estan a l'ACO, per compartir des d'un fet o un problema concret, les nostres vivències.

La trobada de Setmana Santa va ser un moment de reflexió sobre el nostre diàleg amb Déu i amb el món. A través de l'aportació d'en Joan Andreu Parra, la Joana Macias i en Jesús Lanao, i del treball en grups, se'ns van donar elements per descobrir Déu present en tota la realitat més dura del nostre món. Les pregàries i celebracions van ser uns moments per reafirmar la nostra fe en Jesús ressuscitat.

En escriure aquestes ratlles, estem a la recta final del curs, és moment de fer balanç en els grups, les zones i el Moviment. Quan rebreu el butlletí, les zones ja hauran fet les trobades de fi de curs, en les quals s'haurà valorat, celebrat, el recorregut fet i les experiències viscudes durant el curs.

El Comitè Permanent i el Comitè General estem posats ja en la proposta de treball del curs vinent a partir de la segona prioritat aprovada en el Consell del Maig 2005. «En un món injust, ens impliquem en les situacions precàries».

Quan aquest butlletí arribarà a les nostres llars, estarem molt a prop de les vacances. Un temps per poder compartir d'una manera diferent amb la família i amb els amics. Temps per a la lectura, per a la pregària i per gaudir de la natura.

Cada estiu a l'ACO se'ns fa una proposta: els exercicis d'estiu, uns dies privilegiats per trobar-nos amb Déu, per deixar que Ell ens parli, per poder seguir vivint el nostre compromís des del nostre arrelament amb Jesús. Enguany seran al Casal de la Pau d'Arbúcies, del 25 al 30 d'agost, i ens hi acompanyarà l'Oriol Garreta, consiliari general de l'ACO. Tots els que n'hem fet l'experiència, la valorem molt positivament i amb ganes de poder-la repetir.

Que tingueu un bon estiu!

La indiferència com a negació del diàleg evangèlic

JORDI FONTBONA
CONSILIARI DE ZONA BESÒS

En José Mª Castillo, en el seu darrer llibre *La ética de Cristo*, planteja una qüestió que potser els que ens diem cristians no l'hem tingut prou en compte, i que a l'Evangelí queda molt clara: **el pecat de la indiferència** ("el passar de llarg"). I quan precisament és el que posa a prova el com estimem en concret, el com vivim, de veritat, el manament nou de Jesús.

"Fa més mal la indiferència dels indiferents, que la violència dels violents... La indiferència d'Europa és el que fa possible que el sofriment d'Àfrica segueixi el seu avenç imparable de violència, dolor, humiliació i mort", afirma José Mª Castillo, i cita unes paraules sorprenents, precisament d'un dels profetes de la no violència, Martin L. King: "Quan reflexionem sobre el nostre segle xx, no ens semblarà el més greu les malifetes dels dolents, sinó l'escandalós silenci de les bones persones".

I posa com a textos més significatius tres paràboles: la del ric i el pobre Llätzer (Lc 16,19-31); la del bon samarità (Lc 10,25-31) i la del judici final (Mt 25, 31-46). Podríem parar-nos en cada una de les tres paràboles, però potser per a nosaltres, militants d'ACO, ens resulta més eloqüent la del bon samarità, ja que toca de ple el moll de l'os del que és la militància: ser actius allà on som, "**ser llevat dins la massa**", diem. I això comporta, necessàriament, no passar de llarg dels altres, sobre tot, dels ferits de la nostra societat.

El Diàleg Samarità (Lc 10, 25-37)

–En el text Jesús apareix dialogant amb un mestre de la

Llei, que comença plantejant-li una pregunta capdal i comprometedora: *per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta: "Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?" (v.25).*

–Jesús veu la seva intenció i sap que com a mestre de la Llei la coneix prou bé, i per això el remet al seu manament principal. *Jesús li digué: "Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?" (v.26).* I llavors l'invita a anar més lluny, a no quedar-se només en un coneixement teòric, sinó que el porti a la pràctica: *Has respost bé: fes això i viuràs. (v.28)*

–Però el mestre de la Llei, creient-se que és bo i que ja compleix el que Jesús li proposa, insisteix i pregunta: *I qui són els altres que haig d'estimar? (v.29),* és com si volgués dir-li: *Bé, jo ja compleixo el manament*

ràbola del Bon Samarità, l'interpel·la molt directament a ell i a tots els que, com ell, es creuen bons: *Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers? Ell respongué: "El qui el va tractar amb amor." Llavors Jesús li digué: "Vés, i tu fes igual." (v36-37)*

–Mentre els que es creien bons (sacerdot i levita) passen de llarg: *Quan el veié, passà de llarg per l'altra banda (v.31-32),* el considerat dolent (samarità) es para amb el ferit: *i comença amb ell un diàleg alliberador.*

–Un diàleg del qual no sabem el contingut pel que fa a les paraules, però sí als fets. Podem dir que el samarità enceta un diàleg amb el ferit, que *havien deixat mig mort(v.30),* que neix de l'amor i de la compassió: *Va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. (v.33)*

–Un diàleg que passa, necessàriament, per acostar-se al ferit: *S'hi acostà.*

–Un diàleg que passa per curar primer les ferides obertes: *Li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà. (v.34)*

–Un diàleg que comporta carregar-se amb el sofriment de l'altre i que el prioritza per sobre de les pròpies obligacions i compromisos: *El pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. (v.34)*

–Un diàleg que "complica" la pròpia vida, ja que comporta implicar-se amb el ferit fins al final, i a la vegada fa que d'altres també s'hi impliquin: *Endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: "Ocupa't d'ell i, quan torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més. (v.35)*

de l'amor, perquè no robo ni mato ni faig mal als altres. I és llavors quan podem dir que es fica de peus a la galleda, ja que Jesús li fa veure que l'amor que Ell viu i proclama inclou, sobretot, no passar de llarg de les víctimes, dels últims. I amb la pa-

Obrir portes, preparar camins

Apunts de la jornada de formació "com transmetem la fe als fills"

El títol de la jornada potser no és el més adequat. Quan parlem de "transmetre" potser hauríem de dir "preparar camins, obrir portes". I quan diem "fills" potser hi caldria afegir "néts, nebots, amics.." Si la fe és un do de Déu difícilment la podem transmetre, més aviat cal preparar el camí per si arriba a l'infant. Si aquest arrelament de la fe depèn en gran part del testimoni, hi juguen un paper important no només la mare i/o el pare, sinó altres familiars, amics, cristians propers, etc. El text de l'Evangeli de Jo 1, 22-23 va emmarcar la jornada de formació, en la qual ens vam aplegar gairebé una quarantena d'assistents.

L'Anna Milian, l'Eulàlia Ribot i en Jaume Ribas, militants de l'ACO, van explicar-nos les seves experiències entorn l'educació de la fe en els fills. Tots tres s'havien preparat un testimoni que seguia els passos de la RV. Després entre tots vam compartir experiències, vivències i valoracions; i vam arribar a unes senzilles conclusions pel que fa a aquest "obrir portes i preparar camins per a l'arrelament del do de la fe":

És molt important l'arrelament del nen/a en el seu entorn proper: barri, escola, parròquia, vida associativa, etc.

Des de petits va molt bé establir petits hàbits quotidians

que poden ser molt diversos: de pregària, de temps diari per escoltar-los, de fomentar el diàleg, de moments especials al vespre, de parlar de què ha passat durant el dia, de parlar de transcendència, de cantar, etc.

L'etapa de l'adolescència cal relativitzar-la pel component de canvis que comporta i perquè ja no depèn tant de la família, sinó d'ells mateixos, i de les relacions del seu entorn. En aquest sentit si de petits el paper de la família és fonamental, conforme es van fent grans juga més paper el fet de tenir un grup d'iguals.

Tots constatem que no s'ha d'imposar res, que vivim en un món molt divers, on hi ha moltes visions de la vida i del fet religiós. Per tant, el que sí que val és la paciència, el diàleg i el testimoni viscut a casa o amb persones properes. Constatem l'impacte testimonial de l'ACO.

No hi ha receptes, ni dogmes. Més aviat reconeixem humilment que tenim dubtes sobre si ho estem fent bé, si realment responem a aquest repte que se'ns planteja amb els nostres infants. No tenim seguretats. Potser això és d'un gran valor, precisament enmig d'una Església sovint dogmàtica, intolerant i posseïdora de veritats absolutes en la qual només hi té cabuda la perfecta família tradicional catòlica de pare i mare. Nosaltres, a la jornada, hem partit d'experiències plurals de família, com plural és la societat.

Destaquem la importància de veure en positiu aquest procés, en la confiança que Jesús sempre ens acompanya adults, infants i adolescents; que actua en el millor de cada persona; que el procés educatiu és molt llarg i que sovint els resultats no es veuen a curt termini; que ens cal paciència, molta paciència, que és font d'esperança i d'optimisme.

Finalment coincidim que hem de ser capaços d'explicitar la nostra experiència de fe, com la vivim, com ens compromet en la vida de cada dia, en definitiva fer visible i donar raó de la nostra fe. Veiem que no es tracta de transmetre o mostrar un contingut, sinó explicar la experiència que vivim. Per poder-ho fer cal crear o mantenir un hàbit de diàleg.

► Aquest text és, sens dubte, una crida forta a posar en pràctica aquest "diàleg samarità" en la nostra vida de cada dia.

>Parar-se amb els ferits del nostre món ¿no hauria de ser "el

diàleg" més urgent, tant a nivell personal com d'Església, per sobre de tots els cultes, morals i obligacions eclesiàstiques?

>Les nostres RV ¿no haurien de ser aquest espai privilegiat per

plantejar-nos, molt seriosament, com vivim aquest "diàleg samarità", i per ajudar-nos a "escoltar" la Paraula de Jesús que ens diu, com al mestre de la Llei: "Vés, i tu fes igual"?

Espais de diàleg

Revisió de Vida de responsables de grup

ZONA BAIX LLOBREGAT

La nostra zona va iniciar a principi de curs un procés de RdV sobre els espais de diàleg.

Novembre: Veure general sobre el que cadascú entenia pels seus espais de diàleg.

Nadal: Com Jesús es fa diàleg del Pare i il·lumina les nostres actituds de diàleg.

Equip de Responsables: Com els nostres grups han aprofundit en la proposta de la RdV col·lectiva i com el jutjar dels diferents fets ens exigeix als responsables mantenir unes actituds que ajudin a tots a mantenir-se oberts a tot diàleg.

VEURE

Sobre l'espai familiar:

- Hi ha moments en la família i en la parella que malgrat que siguin negatius faciliten el diàleg, i d'altres que, sent de més de bon rotllo, el dificulten.

- El més greu de tot en la parella i en la família és la indiferència.

- L'estil de la RdV ha ajudat una companya a fer aflorar un problema greu de la filla que no es decidia a expressar; fer-ho l'ha ajudat a alliberar aquest pes i veure altres sortides.

- A partir del diàleg una companya del grup, tras la muerte de su marido, ha sabido ayudar a madurar a sus tres hijos; el hablar mucho no es diálogo sino el saber llegar al interior de la persona.

- Cal estar atents a la qualitat del nostre diàleg en la parella i amb els fills, el grup ens ha ajudat a passar les diferents etapes de parella, el treball dels dos, la manca de temps, els fills petits...; actualment treballem com integrar els nostres fills al

funcionament familiar, sabent respectar-los sense dominar.

- El nostre grup està treballant en la situació que es crea quan els fills adolescents s'adonen de la manca de relació amb una part de la família, com els afecta a ells aquest trencament de diàleg.

- Es donen situacions en la parella en què un és de l'ACO i l'altre no. En alguns grups hi ha un estil acollidor que facilita la relació sense imposar res. Alguns militants ho viuen també com una relació de respecte i de llibertat.

- Cal tenir en compte el moment pel que passa cada parella, cada persona del grup; al grup una persona no va venir a la reunió perquè havia de parlar amb la parella; el grup en va fer una valoració.

Sobre l'espai de la feina:

- Al grup es va fer un VEURE de 4 anys de treball com a delegada sindical a l'empresa; ella, en principi, no es mostrava gaire animada; aprofundint en el fet sortien aspectes que no havia tingut gaire en compte, i que tot i ser quotidians tenien la seva importància: el treball de formiga del dia a dia, el diàleg i la reflexió amb els companys els va ajudar a adquirir una certa consciència. S'ha tornat a presentar per a delegada i la gent l'ha votat, hi ha per part dels companys un reconeixement de la feina feta.

- Dificultat que presenta una companya de grup per poder arribar a la comunicació amb una persona malalta de càncer, com poder vèncer les barreres que ens separen de les persones amb dificultats greus?

- Diferents situacions a la

feina que comporten tensions, l'antiguitat a l'empresa crea dificultat amb els companys (nois de carrer) i per altra banda viu una situació de ràbia davant les injustícies per part de l'empresa. En el treball, el diàleg, sovint suposa complicar-te la vida.

Altres àmbits:

- Davant el fet de la manca d'acollida de la gent immigrant a les escales i de l'èxode de veïns que marxen del barri per aquest fet, la junta de la nostra escala ens vam presentar als nou veïns per donar-los l'acollida.

- Aquest acolliment no es fa solament a la gent immigrada sinó també a tothom que ho necessiti, aquest es un dels trets de l'ACO, l'acolliment de tothom segons les seves necessitats.

- Proposar-nos el Moviment preparar la celebració del Dijous Sant va ser una motivació per a tot l'equip i ens va donar la joia i la força per fer-ho, la motivació es una força que mai hauria de faltar als equips malgrat les situacions que es visquin.

- S'ha trencat el diàleg entre dos membres de l'equip; la resta intenta dins de les seves possibilitats reconduir novament la relació; és una tasca que ens hem imposat.

JUTJAR

Valors i contravalors importants que surten en el Veure:

- Moltes vegades el que és negatiu ens ajuda a saber valorar les coses positives.

- No ens és permès refusar les persones per la ideologia o pel caràcter o tendència. ▶

- ▶ - Escoltar atentament els altres ens ajuda a dialogar i ens fa créixer.
- Valorar el treball de formiga constant.
- Mantenir el sentit de la dignitat del treballador/a.
- Sovint ens fa por establir el diàleg perquè aquest ens porta al compromís.
- Creiem que la motivació ens fa caminar.

- La consciència de classe se ve fortalecida por la aceptación de los compañeros/as.

- No ens adonem prou de la gent immigrada i de les seves necessitats.

- En els grups aprenem que allò que passa als altres també ens afecta.

- Cal mantenir més atenció, sense manca de la sinceritat, amb els més pròxims, ens cal parlar amb més delicadesa.
- Si no estigués a l'ACO, hi hauria moltes coses de les quals no parlaria amb la parella.
- La majoria de vegades la indiferència, com a manca d'amor, és més negativa que l'enemistat manifesta.
- Ens costa aprofundir en allò que li passa a la persona, i és precisament allò el que més necessita per sortir-se'n.
- Em fa il·lusió dir a les persones "bon dia" i interessar-me per elles, malgrat que sigui dit amb timidesa al principi.
- És important adonar-nos que allò que fem o diem repercuteix en terceres persones.
- Ens cal arribar a saber expressar en el grup les dificultats greus que passem.

Text que es proposa: Jo 21, 1-14
Simó Pere els diu: "Me'n vaig a pescar." Els altres li diuen: "Nosaltres també venim amb tu."

- La majoria de vegades necessitem algú que ens faci sortir d'anar fent, algú que ens asse-

- nyali un objectiu que ens mogui a posar-nos en camí.
- No sempre sabem què ens pot donar una acció determinada, però sempre hi ha la possibilitat de l'encontre.
- Quan ningú no sap què fer, ens cal ser imaginatius, engrescar els altres en alguna tasca que ens faci sortir de nosaltres mateixos, donar el primer pas.

Quan va despuntar el dia, Jesús es presentà vora el llac, però els deixebles no s'adonaven que fos ell.

- Ens costa tant establir comunicació amb els desconeguts! Els veiem però com si no hi fossin; el veí a l'ascensor, passar de llarg davant d'aquell poc conegut, anar de viatge sense parlar amb aquells que tenim al costat...
- Sovint, quan intentem trobar fets, no en trobem cap de mitjanament important, hem passat dies sense parar-nos a recollir les presències i les accions dels altres.
- De vegades aquella conversa amb una persona desconeguda ens ha fet veure i entendre coses que han ajudat a la nostra vida.

Llavors Jesús els digué: "Nois, no teniu res per a menjar?" Li respongueren: "No." Ell els digué: "Tireu la xarxa a la dreta de la barca i trobareu peix."

- Les demandes dels altres sobretot si no ens són coneguts

- ens porten sovint a resposta negativa i lacònica No, què voldrà aquest? Quan, però, ens adonem que aquell ha comprès la nostre necessitat tendim a canviar l'actitud.
- Avui els consells gratuïts no ajuden a ningú, per ser creïbles ens cal respondre a allò que les persones necessiten i que nosaltres els podem donar.

Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: "És el Senyor."

- Quantes RdV passen i ens quedem sense veure més enllà dels propis fets? Ens cal mirar amb uns altres ulls la realitat, revisar (tornar a mirar) amb ulls de deixeble estimat per Jesús la seva presència en la nostra vida en el nostre entorn.

- Com a militants ens cal no solament aquest nou veure, sinó també assenyalar als altres aquesta presència, ser evangelitzadors de la vida.

Altres textos:

- L'altre es ell. Mat 25, 31-40
- Cal estar atent a les necessitats dels altres: Lluc 10, 25-37
- La indiferència "mata" al germà: Lluc 16, 19-31
- En el temps del diàleg hi ha un temps per a tot: Coh 3, 1-8

ACTUAR

Com a responsables ens sentim cridats:

- A saber escoltar per atendre la realitat dels companys/es del grup, parlar el just i afavorir el diàleg.
- Mantenir una actitud responsable, procurant que les meves opcions no perjudiquin els altres.
- Incrementar la meva atenció personal als companys de grup, de feina i de veïnatge.
- Proposar per al final de curs un actuar a partir d'aquesta RdV a tots els grups de la zona.

Setmana Santa 2006, balanç econòmic

La recaptació va ser de 15.425 euros incloent-hi 214 euros d'aportacions voluntàries. El cost de l'estada va ser de 16.489 euros, dels quals 13.513 euros en concepte d'allotjament i menjar, i 2.976 euros per despeses generals diverses (esplai, documentació, materials...). La diferència, doncs, entre entrades i sortides ens ha produït un dèficit de 1.064 euros que serà considerada com una despesa no prevista.

Aquesta desviació negativa és deguda als següents motius:
- L'augment del preu de la casa i la major despesa pel fet d'haver contractat 2 monitors més que l'any passat, (ja que

aquesta va ser una de les demandes que es van fer en la valoració de l'any 2005), no els havíem repercutit en la seva totalitat en els preus de la trobada.

- I l'altre motiu és que, com que les despeses fixes són les mateixes independentment de la participació, al calcular els preus vam preveure uns assistents, però la realitat ha sigut un 15% inferior.

La preocupació a l'ACO és sempre procurar ajustar els preus al màxim perquè tothom pugui participar a les trobades: incentivem les estades llargues i disminuïm els preus a les famílies amb més fills. El nostre

BALANÇ SETMANA SANTA 2006

ENTRADES	
Aportació militants	15.425,16
TOTAL	15.425,16

SORTIDES	
Estada	13.513,40
Despeses generals	138,93
Esplai	1.813,26
Troador	814,13
Despeses de material	410,15
TOTAL	16.489,87

Resultat	-1.064,71
----------	-----------

estil és la bossa comuna, sent tots els militants lliures d'aportar fins on puguin, o d'aportar una mica més per cobrir el que uns altres no arriben a cobrir. L'objectiu econòmic era igualar entrades i sortides, no obstant ens hem desviat, afinarem el llapis millor l'any vinent.

Criteris per a la compensació d'algunes despeses dels militants

(Aprovats pel Comitè General d'11 de març 2006, a proposta de la Comissió d'Economia de 18 febrer)

A.- El responsable d'economia de cada zona disposarà d'una quantitat de diners que semestralment haurà de liquidar amb el responsable d'economia de l'ACO. Aquesta quantitat de diners s'aprova en els pressupostos anuals del moviment.

Si en una zona hi ha despeses previstes que finalment no es fan, el total quedarà en el conjunt del moviment. En tot cas la despesa es refereix sempre als militants, no als seus familiars o acompanyants.

Utilitzar sempre que es pugui el transport públic i aportar el bitllet com a justificant. Per al desplaçament en cotxe el preu per quilòmetre es fixa en 0,08 euros.

B.- Es consideren despeses de zona:

- Tramesa de convocatòries de trobades i reunions de zona (còpies, segells i sobres).

- Publicacions de zona, com ara butlletins.

- Material que s'utilitzi a les trobades.

- Pagament de l'esplai de les trobades.

El pagament als ponents precisa el vistiplau del responsable d'economia del Comitè General.

No es consideraran despeses de zona, els desplaçaments per a l'assistència normal dels militants a les trobades i reunions de zona.

C.- Normes excepcionals per a algunes zones, que són considerades també despeses a càrrec del conjunt del moviment:

Lleida, Vic i Girona: Despla-

çaments dels responsables a trobades conjuntes del moviment, com ara reunions del Comitè General, Comissions, Jornades de responsables i Consell. Desplaçaments del responsable de zona a les poblacions properes.

Còrdova i Madrid: Els desplaçaments dels militants a trobades de tipus general com són la Jornada General (12 octubre) i altres trobades, és compensaran fins al 75% del cost del desplaçament. L'allotjament serà assumit pels militants d'on es faci la reunió.

En Setmana Santa i Consell, es compensarà el 75% del desplaçament.

Mallorca: De les cotitzacions dels militants es farà una aportació anual al moviment ACO, no fixada, en concepte de costos de butlletí i despeses generals. La despesa dels desplaçaments anirà a càrrec seu. Tenen una subvenció no fixa del seu bisbat.

Pasqua 2006: Coses que hem viscut

NÚRIA ESTRUGA
GRUP PUJÓS X - ZONA BAIX LLOBREGAT

Hi ha tantes Pasquès. Cadascuna de les persones amb qui he parlat de la Setmana Santa a Prades (per la finca, a l'equip i a la zona), tot i haver compartit espais, celebracions i "esperit", cadascú ha vibrat amb quelcom diferent, aplaudeix unes coses i en canviaria unes altres. Com que m'han demanat que faci quatre pinzellades de la "meva Pasqua" aquí apunto algunes de les coses que m'han arribat, i que segurament no és el que tu o aquell destacaríeu.

-Setmana Santa 2006, segona Pasqua d'ACO a Prades i per primer cop ha estat totalment un espai lliure de fum (alguns fèiem la broma si aquest any les espelmes anirien amb piles...). M'ha arribat l'esportivitat i bon humor dels que havien de sortir a fumar a la carretera.

fer tota (disculpeu-me Montse, Fina i Josep, a l'excursió em vaig comentar que s'estava acabant el paper higiènic i fins que no vaig ser al llit no hi vaig tornar a pensar; per sort sou gent amb sentit de l'humor i recursos).

-Ens ha tocat compartir habitació amb el José Antonio, la Mari i l'Eduard, una família de la zona que jo gairebé no coneixia. Ha estat una bona experiència. Hem xerrat i compartit i, malgrat la vostra preocupació perquè el nen es desperta i el pare ronca, hem pogut descansar perfectament.

-M'agrada molt l'estil de celebració del Sebas, però els mitjans tècnics crec que no van ajudar a fer que s'entengués del tot. M'agradaria poder rellegir la seva homilia. A mi el símbol de rentar els peus m'agrada molt, el trobo fàcil de fer arribar als infants, i el trobo a faltar.

-Per primer cop he participat a l'excursió. Em va costar una mica perquè no estic gaire en forma. Em va encantar compartir estones de conversa amb alguns grupets que m'anaven avançant, retrobar la

Montserrat, l'ermitana, i veure com viu, i el regal final d'un Arc de Sant Martí complet quan arribàvem als cotxes.

-M'ha frapat, m'ha fet pensar i prendre decisions, el taller de dissabte "Responsabilitat davant la malaltia i la mort".

-M'han semblat precioses les icones i creus de la paradeta del fons del menjador, la histò-

ria que hi ha al darrere i la il·lusió amb que els joves venedors s'implicaven en un projecte que d'entrada no els havia de portar cap guany.

-Un deu per la Vetlla Pasqual! El nostre equip va començar amb un petit ensurt: enmig de la fosca havíem perdut els nens! Un cop retrobats, vam poder gaudir d'una celebració amb un bon ritme i uns testimonis perfectament exposats i relacionats amb les lectures.

-I de la gresca: un altre deu. Hi ha un esforç de preparació i una simpatia i ganes de passar-ho bé per part de tothom genials. Felicito especialment el grup dels nois que ens va fer ballar el "Bon dia" (ja és estrany que els "nanos" s'animin en una cosa així). Veure ballar i cantar alguns personatges del meu equip tampoc no ha tingut preu.

-La Cèlia, la nostra coordinadora, semblava molt cansada. Em pregunto si no és que no la deixem dormir literalment per haver de lligar massa coses.

-En aquesta línia, em sap molt greu que hi haguessin tan poques persones a la valoració del diumenge. A tants ens ve d'una hora? O és que pensem que perquè tot funcioni, les persones del Comitè Permanent tenen una bola de vidre i una vareta màgica? Som consumidors de la Setmana Santa com qui va de vacances a un hotel? Perdoneu que acabi amb aquesta crítica, però em sembla que s'ha de fer.

Bé, i que la trobada amb aquest Jesús ressuscitat ens guiï, i endavant, que el temps passa volant i d'aquí a dos dies ens retrobarem celebrant la Pasqua següent.

-Tots semblàvem més situats: la sensació d'estrena i expectació de l'any passat havia desaparegut. M'ha arribat l'actitud dels "repetidors" que feien de guia gairebé com qui ensenya casa seva.

-Enguany he fet de contacte amb la casa. Ha estat una responsabilitat molt fàcil, amb poca feina, i encara no la vaig

Testimoni a la Jornada de la Pastoral Obrera del 1 de Maig

LA FAMILIA ROBERTO I PILI
GRUP BELLVITGE 2 - ZONA BAIX LLOBREGAT

Hola, somos Roberto y Pili, y nuestros hijos son Iván y David. Vivimos desde hace diez años en un barrio obrero de l'Hospitalet. Nuestra situación laboral es muy común: yo trabajo como instalador de líneas telefónicas en una contrata de telefónica, la empresa es una multinacional americana y con eso ya os digo bastante. La estabilidad laboral no es buena ya que en estas empresas de servicios nunca llegas a ser fijo, así llevo veinte años. Mi mujer ahora no trabaja y eso nos hace que llegar a final de mes nos cueste bastante.

Al principio de casarnos decidimos tener familia pronto, ya que teníamos claro que cuanto más pasara más nos iba a costar tener niños como está la situación ahora; primero vino

Iván que con su llegada nos dio mucha ilusión a todos, incluida la familia ya que era el primer nieto; al cabo de tres años, viendo que el trabajo iba más o menos bien, decidimos tener a David aunque con ello llegaron las dudas y los problemas, ya que Pili al quedarse embarazada enganchó la varicela e incluso los médicos le plantearon el abortar, ante lo que nosotros apostamos por seguir adelante hasta tener todos los resultados de las pruebas, que al final fueron satisfactorias.

Al cabo del año se nos planteó otro problema: había que operar a David de la cabeza por una malformación, decidimos tirar adelante aun con lo complicada que era la operación, al final gracias a Dios todo salió bien. Actualmente la situación económica es compli-

cada y cuesta llegar a final de mes.

Como militantes de ACO y antes de la JOC hemos descubierto valores que nos hacen crecer como personas comprometidas tanto dentro como fuera del movimiento (comité de empresa, entidades vecinales y culturales, etc.). Con el grupo también hemos compartido la educación de nuestros hijos intentando que descubran esos valores que el movimiento nos ha ido dando, y el hecho de llevar muchos años juntos y ver como van naciendo y creciendo nuestros hijos ya es un fruto de alegría y fe. La educación de los hijos es difícil ya que no vienen con un libro de instrucciones, aunque intentamos educarlos como mejor podemos, y creemos que lo estamos haciendo bien.

Què és pregar?

Jornada de formació de zona

ENRIC MATEU
GRUP TERRASSA III - ZONA VALLÈS OC.

Llegiu amb atenció les definicions següents:

- Pregar és escoltar Déu que parla
- Pregar és prendre consciència de la crida de Déu i sentir el que Ell proposa
- Pregar és obrir-se a Déu perquè Ell ens obri als altres
- Pregar és deixar-se renovar per Déu
- Pregar és una aventura apassionant que ens aporta responsabilitats noves
- Pregar és obrir el nostre cor per acollir el do de Déu per

a nosaltres i per als altres

- Pregar és acceptar, cada dia, la nostra debilitat
- Pregar és convertir-se a l'esperança
- Pregar és acceptar ser pobre i anar cercant el camí
- Pregar és ser autèntic davant Déu
- Pregar és creure que en el cor de la nit també hi ha una llum.

(extret d'un llibre de Michel G. Gillot)

Qüestions per pensar:

1. Quin aspecte d'aquests

ha estat més present en les meves pregàries?

2. Quin aspecte em resulta més difícil? Per què?

Aquest és el nucli de la reflexió que ens vam proposar per a la Jornada de Formació de la zona del Vallès Occidental, el dia 26 de març, a partir de la ponència de la Cecília Prat.

Si voleu compartir el treball que hi vam fer, contesteu després d'una pausa les preguntes fetes a propòsit de les definicions.

Introducció a la eucaristia del 1r de Maig

Parròquia de Sant Antoni M. Claret, al barri de Balàfia de Lleida

MANOLO DÍAZ

CONSILIARI DEL GRUP BORDETA I - DIÒCESI DE LLEIDA

Sovint la realitat ens aclapara, ens atabala, ens deixa sense aire i acaba per des/mobilitzar-nos, dient: "No es pot fer res!" És llavors quan la realitat ha pogut amb nosaltres fent-nos perdre l'esperança del Nou Regne del Crucificat, Jesús.

Tots els presents sabem que el treball, des del principi, ha estat considerat com una maledicció, ves per on, avui és un privilegi per a uns pocs, malgrat que aquest treball esclavitzi, mati o converteixi en adults, abans d'hora, molts nens i nenes del món.

L'ACO de Lleida, aquest curs, hem volgut re/descobrir que el Regne de Déu és possible "obrint camins de diàleg" i adonant-nos "dels signes d'Esperança per un món millor, més just, humà, solidari..."

Malgrat les misèries del nostre món ple de fam, guerres, tràfic d'éssers humans, tracte als immigrants com els nous esclaus,

prostitució de nens i nenes, etc., davant d'aquesta realitat i d'altres, on la darrera motivació és el diner, nosaltres volem cridar que també hi ha signes d'esperança en el nostre món.

Com vam escoltar en la Taula Rodona, "la nostra esperança ve de la mateixa derrota, la del Crist Crucificat que es converteix en Resurrecció".

Avui, ens trobem plegats com a comunitat creient al voltant de la Taula, per un fet que va commoure el món del treball, la mort de moltes treballadores a Chicago en 1886, recordem aquestes i molts altres treballadores i treballadores que varen donar la vida per dignificar "l'obrer" en el sentit més profund de ser persona i no una eina al servei de la producció.

La comunitat obrera cristiana de Lleida celebrem aquesta diada posant als peus del Crucificat els fracassos perquè els converteixi

xi en Esperança i que la utopia del Regne es vagi fent realitat.

Hi ha signes d'esperança que han sortit a la llum pública com són: les manifestacions dels immigrants als Estats Units, les mobilitzacions dels joves a França, però també hi ha molts altres signes petits, en el dia a dia, que realitzen molts treballadors i treballadores en els tallers, en les fàbriques, en les oficines, en les escoles, en les universitats, en els sindicats, en la política, en la nostra església també, que són brins d'esperança que el Regne de Déu s'imposa sense fer soroll, sense aldarull, amb alegria, amor i perdó.

Que aquesta Eucaristia no resti sols com un moment de record sinó de mirar-nos els uns als altres i trobar la força del Jesús Crucificat i Ressuscitat per emprendre de nou el camí de l'Esperança com els deixebles d'Emaús.

Manifest sobre la mobilització contra el CPE (contracte de primera feina)

CONSELL NACIONAL D'ACO DE FRANÇA
9 D'ABRIL 2006

Juntament amb les organitzacions sindicals, polítiques i de pares d'alumnes, els membres d'ACO, participem en el moviment social que refusa l'aprovació del Contracte de Primera Feina, per la precarietat que genera.

Durant unes quantes setmanes, l'acció col·lectiva i unitària ha fet possible que els joves es trobessin entre ells i amb diferents generacions. Aquests diàlegs són una primera resposta:

- Al malestar dels joves davant la precarietat i les discriminacions.

- A la manca de democràcia, exigint la participació.

Creients en Jesucrist, ens unim a aquesta voluntat de construir un món amb justícia, igualtat i solidaritat. El missatge del Ressuscitat ens crida a lluitar en contra de les adversitats.

La dignitat expressada aquí és llum per a tots els explotats d'arreu del món. Afirmem que tot ésser humà té dret a un futur ple d'esperança.

Ens adrecem

- als joves dient: Sou la primavera del món! Existiu, resisteu juntament amb els que vo-

len construir una societat en què l'ésser humà compti més que el diner.

- als adults dient: Traspassem les fronteres de les generacions, de la por i de la malenconia.

- als polítics perquè escoltin els ciutadans i les diferents realitats socials (associacions, sindicats...).

Atrevim-nos a construir junts una societat oberta i solidària.

Amb el dinamisme d'aquests fets, nosaltres continuarem sent "actors de fraternitat, reveladors de dignitat".

Monografia Zona Mallorca

COMITÈ GENERAL 4 FEBRER 2006

Som cinc grups de RdV, on hi participam 36 militants.

Som grups de persones alguns amb més de vint anys de militància en moviments especialitzats. La majoria de grups (4) hem coincidit anys a la JOC. Molts hem viscut durant anys la doble militància: JOC-MIJAC, n'hi ha que ara mantenen la doble militància, ACO-MIJAC.

La realitat dels grups és diversa. Hi ha dues realitats principals: militants joves (27-40 anys) casats o en procés de fer-ho, amb els primers fills i amb una estabilitat consolidada; l'altra realitat és la d'uns militants d'entre 40 i 50 anys sensibles al procés de viure la fe en família i molt centrats en una compromesa militància social.

Darrerament -segurament fruit de moltes RdV sobre com vivim la nostra fe- hi ha militants de diversos grups que fan serveis parroquials en els grups de litúrgia, de catequesi, d'acció social, iniciatives dels grups de missions..., recuperant així un lligam i un compromís comunitari que de joves era molt intens i després no tant.

Des de fa dos anys a aquesta banda, hem fet un pacte: els diferents grups de la zona formam un moviment tot i haver-hi companys als grups que no cotitzen ni participen del moviment, sols dels grups de RdV. Durant més d'un any vam estar discutint i reconsiderant el sentit de la nostra militància com a persones, grups i zona a l'ACO.

Els militants augmenten, entren persones als grups de RdV que abans no pertanyien a cap grup. És el cas dels grups de Son Cladera i Son Roca.

Tenim un consiliari prevendre a cada grup de RdV.

Fa uns anys que ens obrim a crear xarxa amb altres realitats eclesials. Vam participar del Sínode Diocesà, de llavors ençà participam regularment en les reunions de la Delegació del Laïcat i, en l'àmbit dels moviments, fa tres anys que compartim el recés o jornada de for-

mació amb el Moviment de Professionals. Fa un any que participam de la plataforma "Un altra veu d'església", on darrerament sols signam els manifestos i no podem seguir el ritme de pregàries i trobades engegades.

Entre els nostres límits poden destacar la nul·la dedicació que com a zona tenim amb la iniciació. No iniciam grups nous, els dos darrers grups que s'han incorporat a l'ACO provenen de l'extinta JOC de Mallorca. Al Bisbat tampoc trobam gaire suport ni interès per la tasca evangelitzadora que duim endavant els moviments especialitzats.

La cotització, des que en Jaume Ochogavia és responsable d'economia, és una prioritat a la zona i per la majoria dels militants. Hem reprès la cotització al moviment com a zona.

A quins reptes ens sentim cridats d'ara endavant?

- Mirar de subsistir en una situació eclesial (no ens sentim en l'ona del nostre bisbat i el seu ministeri) i social (vivim en una societat molt conservadora i materialista).

- Com a militants anam donant a conèixer als estimats-pròxims el tresor descobert i viscut al moviment.

- Estam en un procés cada vegada més clar i intens de redescoberta i gaudiment de la celebració de la fe. Com ho feim? Celebrant com a grup en una parròquia; vivint en comunitat els moments forts de l'any litúrgic; viure una espiritualitat de lo concret, descobrint el Déu vivent en lo petit.

En resum:

- Dificultats principals: trobar responsables (ara hi ha relleu de responsable de zona), assolir una consciència de moviment i no iniciar nous grups.

- A Mallorca tenim uns grups consolidats i una organització en un continu procés d'alts i baixos. Ara és un moment fluix.

- Tenim unes línies d'acció prioritària clares i darrerament les treballam amb constància: crear xarxa amb altres col·lectius de creients, participar de la vida eclesial mallorquina, consolidar una militància responsable mitjançant la cotització i dedicar una atenció especial a moments forts de formació i contemplació.

- Motius per donar gràcies: la implicació social dels militants d'ACO, el suport d'alguns responsables que hi són sempre, la plataforma "Una altra veu d'església", estar encaminats i madurant els militants en el seu procés de fe (una assignatura pendent que hem arrossegat durant molts d'anys).

Que governi el poble!

Participació ciutadana i consum responsable

JORDI CORDERO

GRUP SOPA BARREJADA - ZONA VALLÈS OCCIDENTAL

Introducció

Tots/es som fills de Déu, tots/es som iguals als ulls de Déu, tots/es tenim diversos dons (capacitats) que han d'estar al servei de Déu, del bé de la comunitat i no al servei egoista d'un mateix creant desigualtats i privilegis o prestigi.

En la pregària del Pare Nostre, Jesús diu "I no ens exposis a la temptació" (Llc 11, 4-5), o sigui: allibera'ns de les temptacions. D'aquí podem extreure, també, la voluntat de Déu de no exposar els altres a la temptació, la voluntat de no atorgar a cap persona ni PODER, ni PRIVILEGI, ni PRESTIGI sobre els altres. El nostre Déu bo és el que es mereix tot el prestigi i és el que va renunciar a tot privilegi i poder, per donar-nos exemple.

Per tant, cal lluitar contra les macroestructures polítiques, rígides i opaques, que atorguen immens poder a certes persones sobre totes les altres. Cal lluitar, amb la mateixa força o superior, contra tota macroestructura econòmica lucrativa, contra tota empresa multinacional.

Així, doncs, cal que governi el poble, cal que no exposem a grans temptacions a ningú, cal separació de poders, cal que cadascú assumeixi més o menys responsabilitats en funció de les capacitats que Déu li hagi donat gratis per servir els altres, cal que tots/es, sent diferents, ens considerem igual d'importants entre nosaltres, com ja ho som als ulls de Déu.

Quina política ens cal?

La que el poble decideixi per consens. I dic "consens" i no "majoria", perquè la majoria

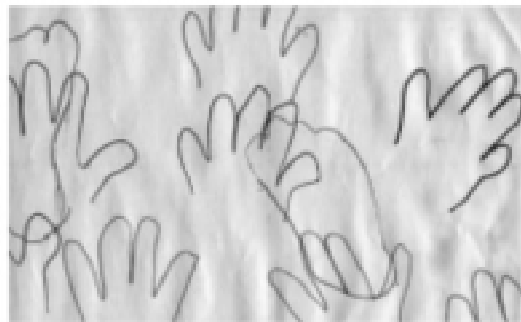
no té per què tenir la raó ni té per què imposar la seva raó a les minories ("dictadura de les majories"). Calen, per tant, espais de diàleg oberts a tothom i propers a la gent, cal la participació de tots/es i la permanent recerca del consens sense "partidismes", sense cap més interès que el bé comú. La política, la "cosa publica", allò que ens afecta a tots/es, ha de ser cosa de tots/es. La gent, el poble, són els que han de decidir cap a on caminar col·lectivament. La feina resultant de les decisions del poble han fer-la les mateixes persones del poble o ho han d'encarregar a treballadors, a gestors de la voluntat col·lectiva. No ens calen els "polítics" professionals, no ens convenen les persones amb "càrrecs", sinó les persones amb "encàrrecs" del poble per objectius concrets i limitats en el temps, no ens convé que ningú decideixi per nosaltres però sí que un representant pugui ser portaveu de la voluntat d'una comunitat, no hem de cedir el nostre petit poder exposant l'al-

a si mateixos: per què les voldríem?, com podrien sentir-se membres de la comunitat?

Alternativa Ciutadana de Rubí: experiència de política alternativa

Alternativa Ciutadana de Rubí (ACR) sorgeix d'un moviment ciutadà fart de reivindicar, cansat d'enganys i de no sentir-se escoltat per l'equip de govern de l'ajuntament de Rubí. ACR va aconseguir en les eleccions municipals 2 dels 25 regidors. Aquests han fet i fan de portaveus d'una assemblea ciutadana oberta que es reuneix cada dimecres a la tarda. Les decisions de l'assemblea són vinculants i són portades al ple de l'ajuntament pels regidors. Els regidors d'ACR són revocables per l'assemblea en qualsevol moment.

ACR va il·lusionar en el seu moment molts rubinencs. Avui en dia, 3 anys després, la falta de participació fa perillar-ne la continuïtat. ACR s'està plantejant no tornar-se a presentar a les eleccions municipals vi-

tre a una acumulació de poder i de temptacions. Tots/es hem de servir a la comunitat, no convé que uns facin servei permanent i altres no serveixin mai. Si la comunitat té persones que no serveixen als altres i només

nents. Potser ACR es dissol com a grup, però en les nostres mentes hi quedarà sempre que una altra forma de fer política és possible. Més informació a www.rubidigital.net/alternativa-ciutadana

► Quina economia i quines empreses ens calen?

A petita escala, d'àmbit local, arrelades a la terra, viables econòmicament, però sense ànim lucratiu, amb funcionament assembleari, amb exquisida democràcia participativa, en què ningú no sotmet ningú, però en què tothom ha de respectar les decisions de les assemblees, on hi ha exigència perquè la vida és exigent... Els possibles beneficis mai han de ser per enriquir a ningú sinó per crear riquesa col·lectiva, riquesa per a tots/es igual amb criteris de solidaritat. En aquesta economia i en aquestes empreses (responsables ecosocialment) tots/es els treballadors/es decideixen i, per tant, han de ser també coresponsables de la bona marxa de l'activitat.

Com incidir en l'economia i els models d'empresa? Consum responsable

Consumir amb criteris ecològics i socials requereix prioritzar, optar pel que és necessari, consumir austerament, consumir poc (pot ser) però a preu just, comprar pensant en tot el que envolta el producte, el productor i el distribuïdor. El consum responsable permet fer créixer el desitjat Mercat Social en què consumidors, productors, distribuïdors i empreses de serveis formen una Xarxa d'Economia Solidària que algun dia aconseguirà deixar "fora d'ús" l'actual mercat sense escrúpols neoliberal.

Cooperativa Germinal i Ecoconsum, experiències d'empresa i economia alternatives i de consum responsable organitzat

Germinal és una organització de consumidors, una cooperativa de consumidors de productes ecobiològics, solidaris, de proximitat, de Comerç Just... Hi ha cooperatives en molts barris de Barcelona i en bastants ciutats de Catalunya. Existeix també Ecoconsum que és el punt de trobada de les organitzacions de consumidors/es ecosocialment responsables de Catalunya. A Ecoconsum es fan compres conjuntes i s'intercanvia informació i experiències sobre proveïdors, productes, formes organitzatives... (vegeu www.ecoconsum.org).

Principis de les cooperatives:

-La solidaritat i la cooperació, tant en el si de l'entitat com a fora, entesa com l'única forma de viure per a qui desitja una societat diferent: igualitària, solidària i ecològica.

-La democràcia i la participació directa, sense delegacions, com a norma de funcionament social i polític a través del consens en l'assemblea sobirana, en la qual tots els membres tenen la possibilitat de participar i intervenir des del mateix moment que n'esdevenen socis/es.

-Aspiracions no lucratives. En el cas que les operacions econòmiques generin excedents, aquests sempre han de revertir

en el patrimoni social col·lectiu i/o en serveis comunitaris o bé, previ acord de l'assemblea, en altres projectes socials autogestionaris que es creguin oportuns.

-Establir relacions directes amb els productors i proveïdors. Evitar intermediaris.

Organització de les cooperatives:

- Els/les consumidors/es estan constituïts/des en cooperativa, on no hi ha clients sinó sòcies i socis.

- L'autogestió, organització i activitats es realitzen per mitjà de la participació activa i voluntària dels socis i sòcies. L'autogestió s'aconsegueix amb l'establiment de torns de socis/es que assumeixin les tasques rutinàries (unes 2 hores de dedicació al mes per soci/a). A part d'això, en la mesura que sigui possible, cal la participació de cada soci/a en una de les comissions de treball de la cooperativa. Hi ha constituïdes les següents comissions de treball: Comissió de Compres i Control de Qualitat, Comissió d'Infraestructura, Comissió d'Administració i Comissió de Relacions Internes i Externes.

>Per a més informació podeu consultar www.coopgerminal.org o trucar-me al 936 978 083.

Siguem feliços en el nostre treball diari per un món just, solidari i sostenible!

II Intercanvi de Grups Joves de l'ACO

MARTA DIGON

GRUP 02 - ZONA SACRERA-SANT ANDREU

Aquest mes de desembre, a Madrid, tornarem a celebrar el II Intercanvi de grups joves de l'ACO. Aquesta vegada, però, amb el repte d'oferir l'intercanvi a aquells grups o militants de l'Estat Espanyol que ja han acabat el seu procés militant a la JOC i que, ara des de la vida

adulta, volen emprendre una militància adulta en un moviment d'acció catòlica d'adults com ara l'ACO.

L'experiència del primer intercanvi va ser molt positiu i molt enriquidor. És per això que ho volem repetir i com més gent millor. L'ACO de Madrid

ja s'ha posat les piles en l'organització. La trobada, per tant, promet.

EP! GRUPS JOVES DE L'ACO, ANIMEU-VOS A PARTICIPAR-HI.

Més informació, a la Secretaria de l'ACO (Cèlia), i al grup d'ACO de Madrid.

Viure la utopia del Regne en el compromís militant al sindicat, a la política, al veïnat

JORDI GARCÍA
BADALONA - ZONA BESÒS

La meua clau per al compromís militant –polític, sindical i veïnal–, són les persones. Si no fos per això, la utopia seria difícil. Perquè les coses, internament, són el que són: el pecat apareix per totes bandes. El que em fa ser militant són les persones que trobo en el camí.

Al sindicat hi ha lluites de poder entre grups i grups i hi ha poca discussió d'idees. Però hi ha persones que donen. En el partit hi ha lluites per estar a la direcció, i manquen lluites per les idees. El més net potser és el moviment veïnal. Però tampoc aquí tot és pur. Hi ha moltes associacions de veïns controlades per partits, on hi ha presidents "vitalicis", que fa anys que no convoquen assemblees. Tot plegat, doncs, fa difícil de veure la utopia en les organitzacions, en les estructures.

Però hi ha persones. Hi ha l'Antonio, company del sindicat i amic. Moltes vegades la meua pregària ha partit de la seva vida. Ens vam conèixer a la SEAT el 1992. És a la fàbrica de Martorell, implicat sindicalment. Va arribar-hi sense formació política ni sindical i ha fet un procés espectacular. La seva capacitat de donar-se a la gent és immensa. El sindicat, per ell, és una eina per donar-se als companys. És un testimoni viu.

Hi ha el Toni, de l'associació de veïns. Amb ell parlem de militància, d'utopia, de la coherència de la vida amb les idees. Perquè ell viu la militància i és coherent. És una persona que, malgrat les frustracions, continua allà, creient que donant-se a través de l'associació el barri pot anar canviant.

Hi ha els meus pares. Són un model de tossuderia i de perseverança. Jubilats, continuen al peu del canó: associació de veïns, la parròquia... Atents a la gent del barri que necessita, ajuden discretament. Són un testimoni de vida cristiana, de voler canviar el món, tot hi haver rebut molts cops a la vida. D'ells he après que l'important són les persones.

També Jesús troba persones quan entra en una sinagoga: xoca amb l'estructura, però és fidel a les persones que hi ha: Jesús va entrar a la sinagoga. Hi havia un home que tenia la mà paralizada. Ells preguntaren a Jesús, per poder-lo acusar: "¿És permès de curar en dissabte?" Ell els respongué: "¿Qui de vosaltres, si té una sola ovella i li cau en un clot en dissabte, no anirà a agafar-la i la'n traurà? I un home val molt més que una ovella! Per tant, és permès de fer el bé en dissabte." Llavors digué a aquell home: "Estén la mà." Ell la va estendre, i li quedà bona igual que l'altra. Els fariseus sortiren i prengueren l'acord de fer morir Jesús. (Mt 12, 9-14).

Hi ha molt "mercat" en les estructures, con n'hi havia al temple de Jerusalem, però hi ha persones que li poden donar sentit si hi entren: Jesús va entrar al recinte del temple i en va treure els qui hi compraven i venien, va bolcar les taules del canvistes i les parades dels venedors de coloms, i els deia: "Diu l'Escriptura: El meu temple serà anomenat 'casa d'oració', però vosaltres en feu una cova de lladres." Després, mentre era dins el recinte del tem-

ple, se li acostaren cecs i coixos, i els va curar. (Mt 21, 12-14)

Les estructures són com són. Però són les que ens són vàlides. Això sí, s'hi ha de treballar dintre. La gent d'esqueres de l'Església s'equivoca si abandona aquestes estructures. On hi ha un grup de cristianitos, com ens anomenen "cariñosament" alguns companys, es nota. Es nota pel sentit que donem a la militància, pel sentit de la fe, perquè es té utopia i es fan servir els camins que hi ha, perquè no es busca un resultat immediat. Els cristians podem ser un bon testimoni en aquestes estructures.

Deia més amunt que sovint en les estructures no hi ha debat sobre les idees. No és que hi trobi a faltar idees concretes. El que hi trobo a faltar és debat. Hi ha congressos, als quals van molts delegats sense haver llegit els materials. Voldria que en el sindicat, hi hagués debat, per exemple, sobre la situació dels treballadors, sobre el treball...

La utopia no és una cosa acabada sinó una cosa dinàmica, una cosa que es va fent. La utopia és que cada persona sigui capaç d'entendre que l'important és l'amor. No serveix de res un sistema social molt bo si no hi ha transformació de les persones. És a través de les persones que notes que Jesús i l'Evangeli es fan presents. Notes els canvis, i te n'alegres. Canviar una estructura és molt difícil; però les persones que s'hi comprometen poden canviar. I són elles les que van canviant les estructures.

Extret d'Evangeli i Vida

Un día en la vida de...

Una trabajadora familiar

DORA PIZARRO
GRUP FLORIDA - ZONA BAIX LLOBREGAT

Son las 6,15, se ha puesto en marcha la radio, me despierto, escucho los primeros comentarios de la SER: "Nueva bronca del PP..., el Estatuto sigue..., Zapatero afirma..." Apago la radio-despertador, me levanto y mientras miro por la ventana el día que hace, doy gracias a Dios que me permite ver un nuevo día e inmediatamente me dispongo a iniciar la tarea doméstica: preparar el desayuno para mi y para la abuela, disponer la comida del mediodía para los que quedan en casa, levantar y arreglar a la abuela y a la ducha para despedirme del todo.

A las 8 preparada de mente y espíritu salgo de casa. ¿Qué me deparará el día? Para empezar me zambullo en el metro con El Metro bajo el brazo, si las apreturas me lo permiten le daré un vistazo.

Final del trayecto, el Raval me espera, llegó al despacho, saludo a mis compañeras, me miro la agenda y los servicios del día. Realizo algunos avisos pendientes por teléfono a tres trabajadoras familiares sobre los servicios a los usuarios y usuarias, comento con las compañeras del despacho algunos puntos concretos de los servicios y marcho a visitar cuatro domicilios para explicar a las abuelas algunos cambios de los servicios y llevarles la documentación necesaria para gestionar unas ayudas, las abuelas me reciben contentas, para ellas cualquier visita les anima y recibo su agradecimiento por interesarme, es mi trabajo, por ellas. Es hermoso sentir el agradecimiento de las personas, pero me gustaría que las personas, sin dejar de

ser agradecidas, tuvieran claro que el servicio que se les presta es un derecho, más que una obra de beneficencia.

Entre domicilio y domicilio, en la calle voy observando las diversas situaciones que viven los vecinos del Raval, especialmente las prostitutas, los drogadictos y los inmigrantes que navegan por el barrio cada uno y cada una en busca de su objetivo, a partir de estas situaciones, intento hacer de mi mirada una mirada de plegaria y de acogimiento.

Ya ha pasado la mañana, ¿Qué harán la abuela y su cuidador exclusivo, su yerno, mi marido? Mientras voy caminando les llamo con el móvil, a veces imprescindible, y le pregunto a Alberto como va el día y si la abuela está bien, me contesta que toda la mañana se la ha pasado durmiendo y que ahora al despertar no sabe muy bien donde está y que se quiere acostar porque dice que ya es muy tarde, le comento que no se ponga nervioso y que le ponga la comida, pues así cambia el chip y se distrae.

Al llegar al despacho comento con las compañeras la realización de los servicios y nos preparamos para comer, un momento de respiro y de compartir opiniones, aficiones y momentos familiares con las compañeras, en fin un momento agradable muy necesario para la higiene mental de la persona.

Hoy el equipo de trabajadoras familiares tenemos reunión mensual, antes de que lleguen me preparo un poco las cuestiones principales. Poco a poco van llegando. Cuando estamos todas empezamos la reunión de equi-

po que consiste en intercambiar información e ir revisando los servicios a fin de corregir aspectos, potenciar actuaciones, evaluar resultados y comentar posibles cambios. Esta reunión nos ayuda a sentirnos acompañadas en las diferentes tareas que tenemos encomendadas, a sentirnos formar parte de un proyecto que va más allá de nuestro trabajo individual.

Las compañeras, después de la reunión, me esperan hasta que todo queda cerrado y recogido, nos gusta ir juntas hasta el metro compartiendo vida y opinión, hoy en concreto hemos quedado para ir a comer juntas todas las trabajadoras familiares para lo cual tendremos que avisar a las que puedan venir de las que están de baja y de las excompañeras.

Llego a mi casa a las 7,30 de la tarde (los lunes y miércoles he de hacer algunas horas más que los otros días). Hace una tarde preciosa, que alegría poder salir y ver que la tarde aun se mantiene joven, que diferencia del invierno con su noche a las 5,30 de la tarde.

Al llegar tanto Alberto como la abuela me reciben con alegría, por fin llega el Ama de Casa a hacer su segundo trabajo. De todas maneras me siento en el sofá para relajarme un poco, compartiendo con Alberto como ha ido el día.

Intento leer una revista, y al momento me quedo dormida, con el relax sale el cansancio, me da rabia no poder ni tan siquiera leerme el pequeño artículo empezado.

A las 8,30 toca la cena de la abuela, antes se le ha de analizar el azúcar, hoy está a 336, ▶

Viatge a Guatemala

MARCEL·LÍ QUINTANA
RESPONSABLE DE LA ZONA DE VIC

Hola, sóc el Marcel·lí Quintana, responsable de la diòcesi de Vic i us explicaré el meu viatge a Guate. Primer de tot vull demanar disculpes ja que em vaig comprometre a anar per Setmana Santa a l'ACO, però com caigut del cel em donen dues setmanes de festa per Setmana Santa i com que tenia pendent un viatge a Guate i els meus contactes m'acollien durant aquests dies, doncs cap allà que vaig anar.

En estar amb una família podríem dir "benestant" no vaig viure de primera mà les dificultats del poble guatemalenc per arribar a final de mes o fins i tot per poder menjar cada dia, això sí, vius la inseguretat ciutadana en accedir a la casa que m'acollien de la capital, envoltada de reixes i amb seguretat armada tant a l'entrada com a la sortida de la colònia de cases. Al cap poc d'arribar, cap al sindicat UNSITRAGUA vaig anar, ja que la Fundació Pau i Solidaritat de CCOO a l'Anoia del que sóc responsable tenim un projecte amb aquest sindicat subvencionat per l'Ajuntament d'Igualada que intenta vetllar pels Acords de Pau signats l'any 1996 i donar suport a l'as-

essoria jurídica d'aquest sindicat. Allà la visió de Guatemala va ser com em vaig pensar, la classe rica dirigent fa el que vol i la majoria de la població està per sota de la cistella bàsica, o sigui que no arriben a cobrir les necessitats bàsiques, però enca-

muntanyes, volcans, vegetació, aigua; però el millor és la gent, encara que sigui un tòpic però t'adones que la majoria de la gent sempre té un somriure a punt. Sense oblidar-nos de les ruïnes maies i de l'esport nacional "el regateo".

ra queda gent lluitadora com la gent d'aquest sindicat i de cara a l'any que ve que són les properes eleccions tenen confiança, encara que poca, d'aglutinar les forces d'esquerra i treure del poder "els de sempre".

Bé, a part d'això, el paisatge, la selva, els llacs, els rius, tot és força verge, encara que ja se senten alarmes per la desforestació i pel turisme incontrolat, això sí, el país té de tot,

Per acabar si us recomano d'anar o no a Guate, us diria que sí, no us podeu perdre les coses típiques (Tikal, Samuc Champey, Chichi, Antigua, Flores, les platges i com no pot ser d'altra manera en Setmana Santa, les processons) i tantes altres meravelles que té aquest país. Ja ho sabeu, si algú o alguna s'hi apunta, li puc donar una llista de gent que us acolliran amb els braços oberts.

► le pongo la insulina y ya está lista para cenar.

Mientras preparo la cena para nosotros dos y cena la abuela escucho por la tele las noticias y si hay algo importante la miro, no hay buenas noticias, yo pienso que si el mundo avanza es a través del conflicto y algunas veces del acierto.

Cuando termina de cenar la

abuela le doy la medicación y la preparo para acostarse, hoy no ha puesto muchas objeciones, pues está muy cansada de estar todo el día sentada en el sillón, le ayudo a acostarse y hasta mañana si Dios quiere.

Cenamos Alberto y yo y después nos sentamos a ver *Ventdelplà* y así voy desconectando, me gusta ver *Entre Líneas*

pero nuevamente me quedo dormida, tan a gustito, que Alberto tiene que insistir una y otra vez para que me vaya a la cama.

Al fin tras tomarme un vaso de leche caliente y leer el evangelio de la "missa de cada día" y con el Padre Nuestro entre los labios me quedo dormida, son la 23,50.

Evangelí de Judes

Síntesi d'uns articles d'Armand Puig a propòsit del tema

ENRIC MATEU

GRUP TERRASSA III - ZONA VALLÈS OCC.

L'Evangelí de Judes, un text representatiu del gnosticisme cristià del segle II, no ofereix cap dada històrica nova sobre la vida de Jesús, ni sobre la relació entre Jesús i Judes, ni sobre la traïció d'aquest darrer. De forma cridanera, l'Evangelí de Judes contraposa els apòstols (els Dotze, segons la tradició cristiana primitiva) amb Judes Iscariot, el deixeble «tretzè», l'únic a qui Jesús hauria comunicat els misteris del Regne. Els coneixements arcans, les darreres veritats, resten vedades als altres deixebles. Judes és l'apòstol «espiritual» que, gràcies a Jesús, el salvador que li mostra el camí de la veritat, entra en unió plena amb Sofia (=Saviesa), la més alta de les entitats gnòstiques. Judes esdevé d'aquesta manera el model del creient gnòstic perfecte.

Què ha fet Judes per merèixer aquest honor tan excels? Simplement, ha realitzat l'acte més rellevant que podia fer un deixeble: facilitar al Mestre el seu acabament. Segons aquest evangelí, Jesús diu a Judes, pocs dies abans de la seva mort: «Tu sacrificaràs l'home que em revesteix». Aquesta és la frase clau que cal interpretar. Noteu que afirma que Judes no du «Jesús» a la mort, sinó només «l'home que em revesteix». Per als gnòstics, Jesús és un ser diví «i no humà, que ha baixat a la terra, el món inferior i degradat», revestint-se d'un cos humà com el nostre, sense, però, esdevenir realment home. L'encarnació no existeix: només és un simulacre. Essent així les coses, quan arriba el moment de la seva mort, el simulacre es repeteix: aquell que mor no és Jesús, sinó «l'home (cos humà) que el

revesteix». Jesús, esperit diví pur, no pot morir. Aquell que mor és l'«embolcall» de la seva divinitat, és a dir, la matèria, el cos. Judes, amb la seva traïció, ha fet un gran favor a Jesús, ja que, en facilitar la seva detenció i execució posterior, ha contribuït que aquest s'alliberés del seu cos mortal, de «l'home que el revesteix». Per aquesta raó, Jesús li promet que, els darrers dies, serà glorificat i que, de fet, «governarà» sobre els altres deixebles, malgrat que hagi de sofrir l'estigma d'ésser considerat per sempre el deixeble traïdor i maleït.

L'evangelí de Judes reflecteix les creences d'un grup gnòstic que, probablement, ha restat al marge de la comunió eclesial i que troba el seu referent en Judes, el deixeble que la mateixa traïció ha exclòs precisament del grup dels Dotze. L'Església apostòlica, la dels Dotze, apareix com la humanitat «imperfecta», la dels «psíquics», incapaç d'assolir la veritat, plena de maldats, la que adora un «déu» menor quan ce-

lebra l'Eucaristia i els altres sacraments. En canvi, el grup gnòstic que es troba rere l'Evangelí de Judes es considera ell mateix com el grup dels perfectes, els únics que han estat batejats realment «en el nom de Jesús».

El Jesús que l'Església cristiana confessa és el Jesús de Betlem i del Calvari, el Jesús dels pobres i el que, ressuscitant, ha vençut la mort perquè tan sols passant per la mort la mort serà vençuda. El matí de Pasqua ho testimonia amb escreix. Això és l'essència del cristianisme, i això és el que no entengué el grup gnòstic que va escriure l'«evangelí» de Judes. La creu és, aquí, un incident minúscul, no la base de la fe. Jesús no és realment home. Només és una emanació divina que procedeix de l'eterna Sofia i que ensenya el camí del coneixement a un petit grup d'«espirituals», que es consideren seguidors de Judes, el deixeble de la traïció «feliç». Van convertir la persona de Jesús en un mite, sense cos i sense història, un Jesús que es reia dels deixebles perquè celebraven l'Eucaristia, que ell mateix (!) va instituir.

Però, què és un evangelí? El text esmentat s'anomena a si mateix «evangelí» però fa un ús abusiu del terme. En efecte, un evangelí és un relat que explica els fets i les paraules de Jesús, que culminen amb la seva passió, mort i resurrecció, entesos com la bona notícia que salva tota la humanitat, sense excepcions. Aquest, però, no és l'argument de l'«evangelí» de Judes, el qual es limita a explicar «les revelacions secretes» (primera frase del text) que Jesús hauria comunicat a Judes -i tan sols a ell- pocs dies abans de la seva passió. Judes va ser el deixeble traïdor i no l'únic deixeble fidel: aquesta és una conclusió que les teories especulatives del text descobert no posen en qüestió.

Cristina Kaufmann

La germana Cristina Kaufmann és ben recordada per alguns de nosaltres que assistirem a Mataró a una conversa sobre espiritualitat carmelita i vam rebre d'ella una alenada fresca de vida i esperança.

20 abril 2006, dijous de l'octava de Pasqua
Carmel de Mataró

Missa funeral de la germana Cristina Kaufmann

*Fragments de l'homilia
Agustí Borrell, ocd*

La germana Cristina ha celebrat de la millor manera possible el Misteri Pasqual de Jesucrist. S'hi ha identificat de tal manera en aquests dies sants del 2006 que l'ha reproduït dia per dia. El Dijous celebrava, ja amb les forces justes, la Cena, el Sopar de comiat de Jesús, aquell Sopar que és d'absència i de presència permanent, i aleshores iniciava ella també el recorregut cap a la vida plena. Viví el seu Getsemaní personal, conscient que la mort se li acostava. En un ambient de pregària intensa i profunda, plena de tristot, però també de serenor i d'abandó a la voluntat del Pare, es preparava per al pas definitiu. El Divendres es va associar al sofriment de Jesús, el va experimentar i el va assumir personalment. I en aquest dia de Pasqua, en el qual encara ens trobem, aquest dia que dura tota una setmana, ella també ha ressuscitat per participar ja plenament en la vida del Crist Ressuscitat.

Sort tenim de persones com ella que amb el risc d'equivocar-se, però amb la valentia, amb la gosadia de buscar nous camins, renoven la nostra vida

i ens marquen la ruta perquè altres puguem seguir-la! Ella ho ha fet en molts aspectes, i ho ha fet fins al final. Fins i tot quan al seu voltant tantes persones

semblaven haver perdut les forces, o la convicció per viure l'Evangelí, la fe cristiana i el carisma teresià, avui, amb formes actuals, no amb la rutina encarcarada dels anacronismes, ella actuava moguda per la necessitat de testimoniar una Presència.

Com en tantes coses, també a l'hora d'anar-se'n, ens ha sorprès per la seva rapidesa. Quan ha sentit la crida, quan ha vist l'oportunitat d'entrar en la plenitud de l'abraçada d'amor del Crist, l'ha agafada al vol, l'ha aprofitada i s'ha n'anat amb Ell. Segurament perquè li ressonaven en el seu cor paraules com les de l'Estimada en el Càntic Espiritual de sant Joan de la Creu:

*Apaga mis enojos,
pues que ninguno basta a
deshacellos;
y véante mis ojos,
pues eres lumbre dellos,
y sólo para ti quiero tenellos.*

Sí, ara ja els seus ulls només són per al Crist, només veuen el Crist, ella contempla ja per sempre la Bellesa incomparable.

A nosaltres ens queda... Ens queden moltes coses, ens queda el seu record, ens queda el seu exemple de vida, ens queden els seus escrits; ens queda,

sobretot, el testimoni que ella ens deixa de l'amor de Déu. Ella en els últims temps, en els últims dies de la seva vida més que mai, sabia que només compta una cosa: Déu és Amor. I per això ella se n'ha volgut anar a fruir plenament d'aquest amor de Déu, i ens diu a nosaltres que no hem de buscar altra cosa, que no ens hem de preocupar de res més. Déu ens estima, i ens crida a respondre al seu amor, a viure en Ell en una comunió que comença ja ara i que arribarà a la seva plenitud el dia que nosaltres també ens associem al Misteri Pasqual de Crist de manera plena.

No, no busquem entre els morts Aquell qui viu. No hi busquem tampoc ningú dels qui han cregut en Ell. No hi busquem la germana Cristina, ara és amb el Crist Ressuscitat, i amb Crist ella és present, continua present entre nosaltres, anunciant-nos, com ho van fer les dones al deixebles, que el Crist és viu, que ha ressuscitat i vol omplir-nos del seu amor per sempre.

La utopia del Regne a Tierra Amarilla

FRANCESC SEGALÉS
COPIAPÓ, XILE

Viure la utopia del Regne als 56 anys, amb ganes de fer una síntesi de tot allò viscut des de la infantesa: el caliu fantàstic de la família nombrosa; l'educació (comunista i comunista a la vegada) viscuda en el seminari des dels deu anys; la descoberta de l'Evangeli i de l'Església des del dia del naixement, començant com a escolà en la parròquia; la visió social de la vida, tenint els pobres com a món propi; el servei (ministèri) a les persones, a les comunitats, a les barriades, essent capellà o laic, indistintament; la visió i opció política del tipus de la primitiva comunitat apostòlica feta carn en grups i moviments, com ara els idíl·lics anys 60 (hippies, pacifisme, canvi del món...), el Concili Vaticà II, les experiències de vida monàstica tipus Mas Blanc i la Missió de Maconí a Mèxic, la teologia de l'alliberament, les utopies del Socialisme en llibertat d'Allende, els moviments apostòlics de la JOC i l'ACO, els capellans obrers..., la riquesa i precarietat de la vida afectiva amb enamoraments, casament, filles, separació, nova parella, molts amics i amigues, tenint sempre la família al cor; la senzillesa de la vida econòmica, des de la pobresa familiar de la infància, els treballs a mitja jornada o inestables, o relacionats en el camp social, buscant de sobreviure i d'estar a prop de l'experiència de la majoria dels treballadors.

En l'ara de Xile la utopia del Regne es presenta més despullada i concreta. Vivint l'ex-

periència d'Església, com en exili babilònic, participant amb la meva parella en algunes celebracions eucarístiques determinades, però tenint molt present tots dos la persona de l'Evangeli. El seu missatge és el pa calent de cada dia. Buscant, com el poble en camí cap a la terra promesa, una petita comunitat on aixoplugar-nos.

L'ONG Amautas, que una colla vam crear l'any 1996, ha esdevingut per a mi, i també per a la meva companya Eglantina, aquesta comunitat utòpica que busca de concretar avui i aquí, una faceta de la utopia del Regne, en connexió amb aquest moviment mundial d'un "altre món possible". I per a nosaltres dos és també una projecció del nostre amor.

Voldria resumir així el moment actual d'utopia del Regne: Fer en la pràctica, en la vida de parella i familiar, en un grup de persones amigues i en un territori determinat (el poblet de Tierra Amarilla), una comunitat laica i plural en ideologia i en tradició religiosa, on hi hagi amistat i confiança on es creï un projecte comú de vida, amb espais personals, familiars i col·lectius; projecte de vida que també concordi amb un projecte social, de relació amb les barriades i el poble, que busqui enfortir les organitzacions (allò del "poder popular") de cara a fer possible una societat més justa; i que tingui una base econòmica associativa i solidària, o sigui, que portem a la pràctica allò que sempre

prediquem d'un canvi de sistema econòmic.

La meva utopia del Regne ara i aquí seria respondre'm pràcticament la pregunta "¿És possible una societat diferent on vivim, que estigui impregnada de les grans opcions de Jesús?" Des d'aquesta comunitat viure l'experiència de comunió eclesial, participant lliurement i activa en la vida sacramental i en l'acció social de l'Església catòlica.

Com ha caminat això fins ara? Primer, l'herència de tots els anys de vida. Herència impressionant, bella, fantàstica. I ara deu anys fent possible l'ONG Amautas dedicada, a través d'accions socials, a aglutinar un grup de socis i sòcies, reflexionar sobre el que volem i fem, ser un referent en el poble de Tierra Amarilla (i de retruc en la ciutat de Copiapó) d'una altra manera d'agrupar-se i d'uns objectius més amplis que el simple treball de projectes socials. Promoure la solidaritat i l'economia solidària de manera que puguem recolzar-nos els uns als altres i incentivar aquest camí en moltes altres persones que busquen el mateix.

Camí que des de fa dos anys faig conjuntament amb la meva parella. Camí que sentim que forma part d'una convicció que s'arrossegua des de la infantesa de cada un i que ara sembla que sigui possible dur a la pràctica, en primer lloc en la nostra íntima comunitat de vida.

Un tiempo inquietante

RAMON PUIGGRÒS
GRUP SANT ESPERIT - ZONA VALLÈS OCC.

Hace tiempo que oímos decir que el ritmo de la economía y del consumo global es insoportable para el planeta. Que si los países pobres se aproximaran siquiera a nuestro patrón de vida y consumo viviríamos un crack en el desarrollo y el modelo no aguantaría. Nunca, hasta ahora, creo haber oído tantas señales próximas, tangibles y visibles de que el hombre está tocando el límite con las manos.

En los años recientes hemos vivido una sucesión de grandes catástrofes naturales con una intensidad creciente, relacionadas, por la práctica unanimidad de los expertos, con el calentamiento global, fruto del cambio climático provocado por los hombres en estos días; el impresionante huracán Wilma arrasa a Méjico y el Oeste de Cuba tras el paso de otros huracanes que sembraron la muerte y la destrucción del entorno americano, así como terremotos y maremotos de dimensiones fatales.

Otro hecho, la sequía en África y en España que ha provocado en el continente africano millones de muertos en una crisis de alimentos de grandes dimensiones.

El petróleo, fuente básica de energía de nuestro modelo de desarrollo, ha triplicado su precio en cuatro años, abriendo especulaciones sobre su escasez, el momento de su agotamiento, afectado por lo que pasa, no creíamos que sucedería, en China y la India con su demanda de ingentes cantidades de suministro energético.

Hace algunos años supimos de la enfermedad de las "vacas locas", derivada también de su alimentación con piensos en mal estado procedentes de

factorías poco escrupulosas, y ahora en alerta ante la posible mutación de un virus que ocasiona la muerte a cientos de miles de aves y que se propaga en el mundo por las aves migratorias.

Por otro lado, según mis conocimientos, cada año las personas muy ricas lo son mucho más y los más pobres siguen sin albergar esperanzas de salir de esta situación social.

Por si fuera poco, la globalización que desde nuestra ACO seguimos denunciando se concreta en nuestro aquí y ahora en un predominio del enriquecimiento a cualquier precio que se impone de tal forma sobre el empleo precario y temporal provocando inseguridad para hacer frente a lo que se nos impone, entre estos el caso del acceso a la vivienda que hipoteca a nuestra juventud cuando intenta formar una familia. ¿Cómo se puede vivir con un alquiler mensual de 700 euros (116.000 pts) que es para muchos el salario mensual? ¿Cómo pagar la alimentación, la electricidad, el gas...? Muchos jóvenes optan por comprar un piso de 30, 40 ó 50 millones de ptas., a través de hipotecas que les atan a los bancos por 20 ó 30 años. Ante esto yo me pregunto ¿Por qué el IPC anual no incorpora la vivienda?

Y siguiendo la lista de inquietudes, observamos y vivimos una intensa oleada migratoria, que es la metáfora del hombre sin esperanza en un mundo sin sentido; los fragmentos de la ropa colgados en los alambres de espino, de quienes intentaron saltar las vallas de Ceuta y Melilla, son un signo. Se nos dice que el bienestar no es posible para todos.

El castigo, implícitamente

solicitado desde España, incluyendo encuestas con las preguntas adecuadas para responsabilizar a Marruecos de la situación y el trato que han recibido miles de subsaharianos, primero llevados al desierto y luego en viajes imposibles de vuelta a la patria de la que huyeron para sobrevivir, es una señal para que aquellos desesperados no intenten de buscar esperanza en otras tierras.

Para nuestra sociedad, la española al lado del mundo rico, las cosas empiezan a ponerse difíciles: nos hemos de ir preparando para un futuro de creciente escasez y encarecimiento de la energía y el agua, todo esto en un mundo donde cada vez sucede todo de una manera más rápida.

En resumen, este mundo global del desarrollo excluye cada vez más y camina hacia su agotamiento. En este contexto cobran cada vez más legitimidad las voces que reclaman un desarrollo social sostenible, un consumo responsable, un comercio y un tratamiento de la deuda más sensato y humano y una estructura internacional más al servicio de los problemas globales, financieros, ambientales y políticos del mundo que al servicio de los privilegios de los explotadores de siempre.

Como militantes de ACO hemos de crear conciencia dentro de la Iglesia de lo que está pasando y que la jerarquía hable de una vez en tan grave situación y nosotros nos comprometamos junto a otros cristianos, no solo a rezar por ellos sino también a actuar económicamente, socialmente y vitalmente para ayudar a solventar esta injusticia.

Manifest del Col·lectiu de Dones en l'Església

Amb motiu del 25 de març de 2006, Dia mundial de pregària per a l'ordenació de les dones als serveis ministerials.

En aquest 25 de març de 2006, Dia mundial de la pregària per la total igualtat ministerial d'homes i dones dins l'Església Catòlica, manifestem la nostra esperança davant d'alguns fets importants:

1. Que unes dones han estat ordenades transgredint profèticament unes lleis injustes, que no permeten l'ordenació femenina.

2. Que hi ha en aquests moments, arreu del món, dones de totes les edats, preparant-se per ser ordenades, a la manera d'altres tradicions cristianes que viuen amb

naturalitat aquest fet.

Davant de:

- La continuada discriminació de les dones en totes les estructures de l'Església Catòlica, en les seves manifestacions i en les seves accions:

Denunciem:

- El silenci de bona part de l'Església Catòlica davant d'aquestes qüestions.

- Els comportaments jeràrquics i clericals que ens marginen, i

- L'ús d'un llenguatge masculinitzat en totes les seves celebracions i documents.

Manifestem:

- La nostra dificultat de comunió amb l'Església Jeràrquica.

- L'opressió Institucional que es manifesta amb:

>La manca de reconeixement ministerial.

>L'absència paritària en llocs de decisió.

>La manca de valoració de la Teologia Feminista.

>El tancament al diàleg vers les nostres demandes, com a dones que som part del Poble de Déu.

Malgrat tot, continuem amb esperança i continuem creient i treballant per una Església renovada, humil, basada en l'amor i el treball per la justícia, al costat de les persones més desfavorides; horitzontal i acollidora en totes les seves estructures, accions i manifestacions.

Barcelona, 25 de març de 2006

Joves, no solament "el botellón" Declaració pel 1r de Maig

PLATAFORMA JOVE

Al llarg del temps la gent jove ha estat al capdavant de les lluites i els canvis socials. Els joves i les joves van ser punta de llança en la lluita contra la dictadura i la reconquesta de la democràcia i les llibertats ciutadanes, socials i nacionals, com ho han estat durant tot el període democràtic en les diferents mobilitzacions que s'han produït, sent-ne un bon exemple les més recents: les accions de mobilització contra la guerra a l'Iraq. L'actual generació de joves tenim les condicions per continuar exercint el nostre paper de motor dels canvis socials i una major consciència i assumpció dels valors democràtics i igualitaris.

I aquest fet s'ha donat i es dona tot i que les i els joves ens sentim massa vegades oblidats pels governs, que des de la recuperació de la democràcia no han realitzat encara cap aposta clara per desenvolupar polítiques que resolguin les problemàtiques que pa-

tim, especialment, la gent jove. A aquest constant oblit, hem de sumar el constant bombardeig de tòpics sobre la nostra manca d'interès per allò que és públic, el nostre passotisme, el nostre incivisme o la nostra falta de ganes per marxar de casa dels pares...

Els nostres problemes reals són uns altres i tenen unes arrels més profundes i objectives.

En l'àmbit del treball, patim molt més que la resta de treballadors la temporalitat, cobrem salaris més baixos, tenim més accidents en el treball. S'ha normalitzat la instal·lació d'una etapa cada cop més extensa de precarietat o treball no reconegut com a fase prèvia a la plena incorporació al treball.

El preu de l'habitatge, tant de venda com de lloguer, és exorbitant i creix cada any molt més que els nostres salaris. Durant anys, les administracions de l'Estat i la Generalitat han abandonat les po-

lítiques d'habitatge de construcció social.

L'educació pateix problemes estructurals que només es poden resoldre realitzant un augment substancial de la despesa en ensenyament públic i en beques que ens equipari amb la resta de països de la Unió Europea, dels quals ens trobem molt lluny.

I tots aquests obstacles que ens impedeixen definir a mig i llarg termini les nostres vides discriminen en major mesura encara les dones joves i els joves provinents d'altres països.

Davant d'aquest escenari els joves i les joves exigim ser d'una vegada una prioritat política i comptar amb les nostres pròpies veus a l'hora d'exigir que es garanteixi el nostre dret a l'emancipació. Per això exigim una veritable participació que ens permeti superar la democràcia de baixa intensitat en què vivim, on se'ns nega el coneixement de la nostra

1º de Mayo de 2006

Manifiesto curas obreros

Cada año tiene mayor actualidad el 1º de Mayo. Nunca, en las últimas décadas, la explotación ha llegado a los actuales niveles. [...] casi mil millones viven con un euro diario o menos.

Recordemos el 1 de Mayo de 1886. Por todas partes se realizaron manifestaciones con el lema: ¡OCHO HORAS DE REPOSO! ¡OCHO HORAS DE EDUCACIÓN!". Los sucesos más crudos tuvieron lugar en Chicago donde trabajaban 16 horas diarias, sin descanso semanal. Murieron un centenar de trabajadores por los disparos de la policía y fueron condenados a muerte siete militantes obreros que años después fueron declarados inocentes.

La sangre vertida por los mártires de Chicago no fue inútil. Nació el movimiento obrero, que hizo temblar al capitalismo.

Actualmente las condiciones de vida se deterioran cada vez más: precariedad, desempleo, estrés... Un 30 % de los contratos son precarios y se ceban en los jóvenes y las mujeres. Se multiplican los "sin techo", la mitad de los inmigrantes extranjeros se convierten en los nuevos esclavos "sin papeles".

Se cuestionan los servicios públicos (educación, sanidad, el agua, la vivienda...) en nombre de la rentabilidad, condenando a la

mayoría de pensionistas a mal morir en la soledad y a gran parte de la juventud a carecer de trabajo estable y acceso a la vivienda.

Mientras tanto, empresas rentables se transfieren a otros países; las cuentas de resultados de las grandes empresas declaran cada año en estos meses que aumentan sus beneficios más del 30 %. La mayor parte de la riqueza nacional se invierte en el capital y se retraen las inversiones sociales.

Pero se vislumbran signos de esperanza: los países pobres parece que comienzan a organizarse cuando recientemente echaron abajo las propuestas de la OMC; los foros sociales europeos y mundiales hacen emerger la idea de que otra sociedad es posible; los sindicatos, cuyos enfrentamientos son mal llevados por los trabajadores, dan cada día más pasos hacia una solidaridad internacional; se ha generalizado la oposición a todas las guerras provocadas por los poderosos y cuyas víctimas son siempre los ciudadanos. En nuestro país esperamos que el gobierno sea más favorable a las clases trabajadoras.

La lucha por la justicia forma parte de nuestra fe: Dios ha creado a los seres humanos para que todos vivan, como hijos suyos, dignamente, en paz y liber-

tad, con la seguridad de que esta tierra está al servicio de todos.

Jesús, hijo de Dios, denunció en su época los abusos del poder y las injusticias y dio preferencia a los marginados para incorporarles a la vida normal de su sociedad. Los ricos y poderosos le condenaron a muerte porque les era muy molesto.

Nosotros, Curas Obreros, junto con otros creyentes militantes en diferentes movimientos sociales y sindicales, en tanto que discípulos de Jesús:

-Denunciamos que se está estableciendo en el mundo una sociedad cuyo motor es la ley del mercado y la imposición del más poderoso.

-Nos comprometemos a trabajar por otra sociedad, en la que el ser humano sea lo más importante, ninguna persona sea excluida y en la que cada uno tenga posibilidad de empleo y garantizadas la vivienda, la sanidad y la educación.

-Reafirmamos que, además de ser consumidores, todos somos necesarios y capaces de actuar juntos por el bien común en nuestras organizaciones sindicales y movimientos sociales y populares, que promuevan otra sociedad en la que prevalezca la paz, la justicia y la solidaridad.

www.curasobrerros.com

▶ memòria històrica i on els recursos econòmics i les infraestructures destinades a la participació ciutadana, no només la dels joves, són molt insuficients.

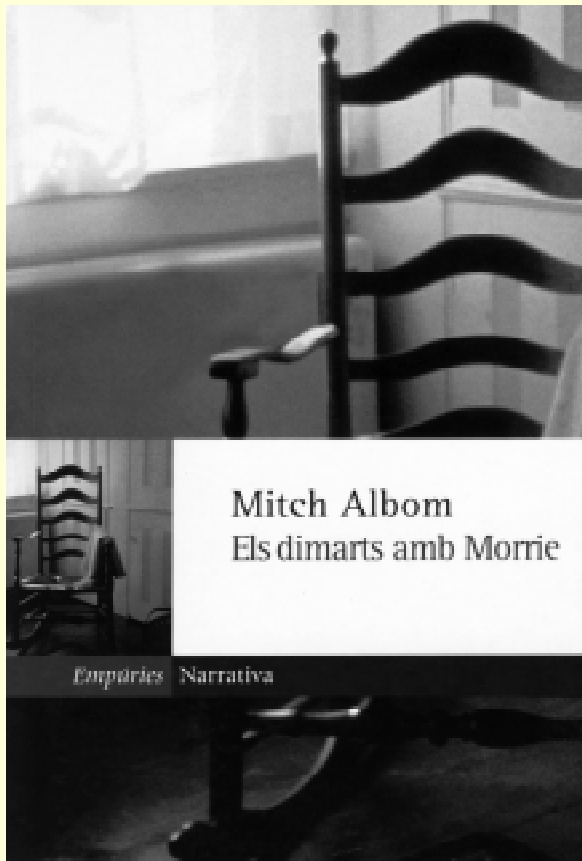
Entenem que la situació de precarietat social que patim no és un problema només de la gent jove sinó que va adquirint un caràcter estructural i amenaça amb retallar els drets que hem conquerit fruit d'anys de lluita dels treballadors i treballadores.

El nostre compromís amb la construcció nacional de Catalunya és basa en dibuixar una societat nacional plena sobre la base de la ciutadania, la democràcia, els drets socials i la integració de totes les persones.

Per tot això, volem fer una crida a la gent jove a la mobilització. Endeguem una campanya per sensibilitzar sobre la nostra situació i promoure que el jovent català no contemplem impassibles la

nostra impossibilitat per emancipar-nos. Com a eix central de la Campanya, volem que les nostres reivindicacions impregnin enguany la jornada del Primer de Maig, dia internacional dels treballadors. Ens proposem visualitzar la nostra presència en la manifestació unitària i enriquir, amb el nostre discurs, el missatge general de les treballadores i els treballadors.

La JOC forma part de la Plataforma Jove

Els dimarts amb Morrie

Mitch ALBOM

Barcelona, Editorial Empúries (diverses edicions)

Mitch Albom és l'autor d'aquest llibre, i es presenta com a protagonista en primera persona del relat. El veritable protagonista, però, és un professor d'universitat que va tenir i que es diu Morrie Schwartz. Aquest té una malaltia que sap que el portarà indefectiblement a la mort en poc temps, i es reclou a casa seva, on pràcticament només serà visitat pel seu alumne Mitch. Cada dimarts tenen la seva cita i, com si fessin classes particulars, parlen de l'amor, la família, l'amistat, el perdó, etc.

És un relat molt tendre i molt colpidor, de gran sensibilitat i que tracta el tema de la mort amb tota la proximitat i cruesa, però alhora amb una naturalitat que esfereïx.

Pel que sembla, la història és verídica, i inicialment va atreure l'atenció dels mitjans de comunicació que, com podem llegir-hi, va convertir el fet en un fenomen mediàtic.

Però després de l'elaboració d'aquest llibre ha suscitat un gran interès arreu, tant entre els malalts com entre el públic més sensible, tant entre els partidaris de l'eutanàsia com entre els metges més reticents.

Etty Hillesum, un itinerario espiritual: Àmsterdam 1941-Auschwitz 1943

Paul LEBEAU

Maliaño (Santander) Editorial Sal Terrae 2000

En junio de 1942, cuando ya se concretaban los signos de la aniquilación de la comunidad judía de los Países Bajos, una joven de 27 años escribía en una pequeña habitación de Amsterdam: «Lo que vivo en mi interior, y que no es únicamente mío, no tengo derecho a guardármelo para mí sola...».

Ese mensaje, que ella confiaba con regularidad a unos modestos cuadernos escolares, nos produce hoy una viva impresión al llegarnos, como por un milagro, a través de medio siglo de silencio: Fue en 1981 cuando un editor se decidió a exhumar algunos fragmentos, que ya han sido traducidos a catorce idiomas. De pronto, nos encontrábamos no sólo «en presencia de una de las cumbres de la literatura holandesa», según el escritor Abel Herzberg, sino también ante un proceso interior de estremecedora intensidad. Como la misma Etty presentía, antes de desaparecer el 15 de septiembre de 1943 en el trágico anonimato de Auschwitz, «será preciso que alguien sobreviva para atestiguar que Dios estaba vivo incluso en un tiempo como el nuestro. ¿Y por qué no iba a ser yo ese testigo?».

Su testimonio intensamente personal, reflejo de una luminosa aventura espiritual que se ha creado su propio lenguaje, a falta de referencias explícitas a toda tradición confesional, es también de una singular modernidad y anticipa lo que, muchos años más tarde, ha recibido el nombre de «teología de después de Auschwitz».

Paul Lebeau, jesuita, ha sido profesor de teología desde 1961. Es autor de varias publicaciones en el campo de la Patrística, del ecumenismo, de los orígenes del arte cristiano y de la antropología de la vida religiosa. Actualmente, ejerce el ministerio pastoral entre el personal de las instituciones europeas de Bruselas y de Luxemburgo.

